

Journal of Education Studies

Volume 13
Issue 4 April-June 1985

Article 6

April 1985

มัธยมศึกษา : ศึกษาวรรณคดีไทย

ขวัญเรือน อาชวีวิทยุขล

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

อาชวีวิทยุขล, ขวัญเรือน (1985) "มัธยมศึกษา : ศึกษาวรรณคดีไทย," *Journal of Education Studies*: Vol. 13: Iss. 4, Article 6.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.13.4.6

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol13/iss4/6>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ปีเยาวชนสากลกับเยาวชนไทย

ขวัญเรือน อาชีวบูลโยบล *

องค์การสหประชาชาติได้กำหนดปี ค.ศ. ๑๙๘๕ หรือปี พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นปีเยาวชนสากล เนื่องจากเยาวชนของแต่ละประเทศในโลกของเราในปัจจุบันนี้มีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันมาก ทั้งด้านสิทธิการเลี้ยงดู การศึกษา และอาหาร เป็นที่รู้จักกันอยู่แล้วว่าเยาวชนของประเทศที่พัฒนาแล้วนั้นจะมีชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ที่แตกต่างไปจากเยาวชนในประเทศที่กำลังพัฒนา องค์การสหประชาชาติได้กำหนดปีเยาวชนสากลขึ้นมา เพื่อให้เกิดความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญของเยาวชนซึ่งเป็นผู้ที่จะเจริญเติบโตขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า ซึ่งที่จริงแล้วประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลายนั้นเขาเข้าใจเรื่องนี้มานานแล้วและองค์การสหประชาชาติคงจะต้องการให้ประเทศด้อยพัฒนา หรือที่เรียกตัวเองว่าประเทศที่กำลังพัฒนานั้นให้ความสำคัญต่อเยาวชนในชาติของตัวเองให้มากขึ้นและให้ประเทศที่พัฒนาแล้วช่วยมองดูเยาวชนของชาติอื่น ๆ ในโลกนี้ด้วย เพื่อจะได้ยกมาตรฐานของทรัพยากรคนให้ขึ้นมาได้ใกล้เคียงกันให้มากกว่าที่เป็นอยู่

องค์การสหประชาชาติมีหน่วยงานที่รับผิดชอบเรื่องเด็กโดยตรง คือ UNICEF (United Nations Children's Fund) นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานที่รับผิดชอบเรื่องสุขภาพและอาหาร คือ WHO (World Health Organization) และ WFP (World Food Programme) และยังมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ เรื่องการศึกษาและการพัฒนาทั้งด้านเทคโนโลยี, ทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรคน เช่น TCDC (Technical Co-operation among Developing Countries)

* อาจารย์ สังกัดภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ สอนประจำโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

UNDP (United Nations Development Programme) FAO (United Nations Food and Agricultural Organization) และ ACEID (Asian Centre of Education Innovation for Development) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ให้การประสานงานในเรื่องการร่วมมือและการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นของแต่ละประเทศในเครือสมาชิก ซึ่งก็จะต้องให้ประเทศสมาชิกที่พัฒนาแล้วให้ความช่วยเหลือกับประเทศที่ยังด้อยพัฒนานั่นเอง

จากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าประเทศไหนก็ตามที่สามารถพัฒนาตนเองจากประเทศด้อยพัฒนาจนเป็นประเทศพัฒนาแล้วนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเรื่องของการช่วยตัวเองอย่างเต็มที่ ประเทศในทวีปเอเชียของเราที่เห็นได้ชัดเจน คือประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์ นอกจากนี้ก็มีประเทศที่มีแนวโน้มที่จะพัฒนาได้ในอีกไม่กี่ทศวรรษในอนาคตนั้นคือ ประเทศไต้หวัน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศเกาหลี ประชาชนของประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ตระหนักถึงความด้อยพัฒนาของตัวเองและต้องการให้ประเทศของเขากลายเป็นประเทศพัฒนาขึ้นมาให้ได้ ความฝันของเขาเป็นจริงขึ้นมา ได้จากความอดทนและทำงานหนัก เขาทำให้ประเทศของเขาอยู่ดีกินกันได้ด้วยตัวของเขาเอง องค์การสห

ประชาชาติเป็นส่วนหนึ่งที่ได้ช่วยเหลือทางด้านบุคลากร ความรู้ และเทคโนโลยีเท่านั้น และเมื่อพัฒนาแล้ว เขาก็ต้องอยู่อย่างผู้ช่วยเหลือประเทศอื่นในเครือสมาชิกต่อไป ในปัจจุบันนี้ประเทศญี่ปุ่นจะต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากในการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือด้านทุนการศึกษาวิจัย แลกเปลี่ยนความรู้ทางด้านวิชาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ แก่ประเทศอื่น ๆ ทั้งในทวีปเอเชีย อเมริกาใต้และแอฟริกา

ก่อนที่จะพูดถึงเยาวชนในประเทศพัฒนาแล้วและประเทศด้อยพัฒนา อยากจะชี้แจงถึงสภาพและตัวชี้ให้รู้ว่าประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศด้อยพัฒนาต่างกันอย่างไร ตัวที่ใช้บอกว่าประเทศไหนเป็นอย่างไร มีตัวบอกอยู่ ๓ ตัวดังต่อไปนี้

สิ่งที่ใช้วัดว่าประเทศพัฒนาแล้วหรือยังไม่ได้พัฒนา (Indicators for measuring development)

๑. รายได้ (income) การได้รายได้ของประชากรในประเทศคิดเฉลี่ยเป็นรายหัว (per capita income) ในประเทศที่พัฒนาแล้วรายได้เฉลี่ยต่อรายหัวจะไม่แตกต่างกันมากมายหมายความว่าทุกคนมีรายได้เพียงพอที่จะเลี้ยงชีพให้อยู่ได้อย่างสุขสบายตามสมควรแก่อัตภาพและสภาพการครองชีพของแต่ละคน จะใกล้

เคียงกันไม่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ประเทศไหนที่รายได้และการครองชีพของประชากรแตกต่างกันมากเท่าใดก็บอกความเป็นประเทศด้อยพัฒนาเท่านั้น เช่น ประเทศอินเดีย ประเทศเอธิโอเปีย ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศอินโดนีเซีย และแม้กระทั่งประเทศไทยของเราจะเห็นได้ว่าประชากรที่มีความเป็นอยู่ไม่ผิเคือง มีรายได้เพียงพอ นั้น เป็นประชากรกลุ่มน้อยเท่านั้น ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศเหล่านี้มีรายได้น้อยและดำรงชีพอยู่อย่างผิเคืองและไม่เพียงพอ รายได้ต่อรายหัวเป็นสิ่งที่ประเทศพัฒนาแล้วตระหนักและให้ความสำคัญ โดยให้คนที่ประกอบอาชีพทุก ๆ อาชีพไม่ว่าจะเป็นอาชีพกรรมกร อาชีพข้าราชการ หรือแม้กระทั่งอาชีพค้าขาย ประกอบธุรกิจส่วนตัวให้มีรายได้ใกล้เคียงกัน โดยเมื่อคิดเป็นรายได้ต่อรายหัวของประชากรทั้งประเทศแล้วก็จะไม่แตกต่างกันมากและไม่มีจุดอ่อน เช่น ประเทศในตะวันออกกลางบางประเทศที่มีรายได้ต่อรายหัวของประชากรสูงแต่จริง ๆ แล้วยังมีประชากรส่วนมากซึ่งเป็นคนยากจนเพราะหารายได้จาก การขายน้ำมันดิบของพลเมืองกลุ่มน้อยไปหาร กับจำนวนประชากรทั่วประเทศ

๒. การบริโภค (Consumption)
การบริโภคนี้ทำนองเดียวกันคือดูการบริโภค

ของประชากรต่อรายหัว (per capita consumption) ในเรื่องการบริโภคนี้ประเทศต่าง ๆ ในโลกทั่วไปแล้วมีปัจจัยสี่ที่เป็นสิ่งต้องการเบื้องต้นในการดำรงชีวิต (basic need) ดังนั้นสิ่งที่จะวัดว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว สิ่งนี้จะดูจากสิ่งบริโภคที่เป็นของฟุ่มเฟือย (Consumption of luxury goods) คำว่าของฟุ่มเฟือยนี้หมายถึง สิ่งที่มีนอกเหนือจากอาหารเครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัยและยารักษาโรค เช่น ตู้เย็น โทรทัศน์, รถยนต์ ฯลฯ หรือแม้กระทั่งอาหาร, เครื่องนุ่งห่ม, ที่อยู่อาศัยและยารักษาโรคเองก็เป็นประเภทหรูหรา ประดับประดา ไม่ใช่การบริโภคเพื่ออยู่รอดได้เท่านั้น แต่บริโภคอย่างมีมาตรฐาน มีวัฒนธรรม และเป็นแบบอย่างของตนเอง

ประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีการบริโภคของประชากรต่อรายหัวนี้ไม่แตกต่างกันมาก อาหารของกรรมกรจะเหมือน ๆ กับอาหารของศาสตราจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัย เสื้อผ้า หมวก รองเท้า ของคนทุก ๆ อาชีพจะมีคุณภาพใกล้เคียงกัน บ้านจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกคล้าย ๆ กัน เจ็บไข้ได้ป่วย จะได้รับการรักษาพยาบาลเหมือน ๆ กัน และทุก ๆ ครอบครัวจะมีรถยนต์ มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ซึ่งต่างกับประเทศด้อยพัฒนาซึ่งเรา

ที่เป็นชนชั้นกลางที่กำลังอ่านบทความนี้อยู่คงจะตระหนักดีว่าอาหารที่รับประทานนั้นแตกต่างกันมากเมื่อเทียบกับอาหารของกรรมกรที่มารับจ้างรายวันอยู่ทั่วไปในกรุงเทพฯ และแน่นอนบ้านและเครื่องนุ่งห่มของคนพวกนั้นก็แตกต่างกันไปจากของพวกเรามาก เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะได้รับการรักษาพยาบาลต่างกัน การบริโภคของประชากรต่อรายหัวนั้น แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดมาก และลักษณะนี้บอกว่ายังด้อยพัฒนา

๓. การศึกษา (education) ในเรื่องของการศึกษาสิ่งที่ใช้วัดว่าประเทศไหนพัฒนาแล้วก็โดยดูจากอัตราการอ่านออก เขียนได้ของประชากร (literacy rate) ประเทศที่พัฒนาแล้วนั้นอัตราการอ่านออก เขียนได้สูงมากซึ่งหมายความว่า มีประชากรที่ยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ (illiteracy) น้อย ตรงกันข้ามกับประเทศด้อยพัฒนาซึ่งมีอัตราการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ (illiteracy) สูง เมื่อเทียบกับประชากรทั้งหมดของประเทศ จากรายงานการประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา และผู้ที่มีรับผิดชอบในเรื่องการวางแผนเศรษฐกิจ ในกลุ่มเอเชียและแปซิฟิก ครั้งที่ ๕ เมื่อวันที่ ๔-๑๑ เดือน มีนาคม ๒๕๒๘ ที่กรุงเทพฯ (Fifth Regional Conference of Ministers of Education and Those Responsible for

Economic Planning in Asia and The Pacific : Bangkok, 4-11 March 1985) จะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้ไม่รู้หนังสือที่มีอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป ในกลุ่มประเทศแอฟริกา มีมากที่สุด คือในปี ๑๙๗๐ ผู้ไม่รู้หนังสือมีอัตราส่วน ๗๑% ของจำนวนประชากรทั้งหมด และในปี ๑๙๘๕ ซึ่งเป็นปีปัจจุบันนี้อัตราผู้ไม่รู้หนังสือมี ๕๔% และคาดการณ์ในอนาคตคือ ปี ค.ศ. ๒๐๐๐ จะมีประชากรไม่รู้หนังสือลดลงเหลือ ๓๕% ซึ่งก็ยังสูงกว่ากลุ่มประเทศอื่น ๆ คือในปี ๑๙๗๐ ประเทศในกลุ่มเอเชีย และภาคพื้นแปซิฟิก (ประเทศไทยอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย) มีผู้ไม่รู้หนังสือ ๔๖% และประเทศในกลุ่มลาตินอเมริกานี้ มีผู้ไม่รู้หนังสือ ๒๗%

ถ้าพิจารณาในปีปัจจุบัน คือ ปี ค.ศ. ๑๙๘๕ สัดส่วนการเปรียบเทียบผู้ไม่รู้หนังสือในกลุ่มประเทศต่าง ๆ ยังคงเหมือนเดิม กล่าวคือ ผู้ไม่รู้หนังสือในกลุ่มประเทศแอฟริกาสูงที่สุด คือ ๕๔% รองลงมา ได้แก่ กลุ่มประเทศเอเชีย และภาคพื้นแปซิฟิก ๓๖% และกลุ่มประเทศลาตินอเมริกานี้และแคริบเบียน ๑๗%

เมื่อพิจารณาแนวโน้ม ในปี ค.ศ. ๒๐๐๐ สัดส่วนการไม่รู้หนังสือนี้โดยเปรียบเทียบกับยังคงเหมือนเดิม คือ ประเทศในกลุ่มแอฟริกา มี ๓๕% รองลงมา กลุ่มประเทศเอเชีย และแปซิฟิก ๒๕% และผู้ไม่รู้หนังสือในกลุ่มประเทศลาติน

อเมริกัน และคาริบเบียน จะมีน้อยที่สุดคือ มี ๑๐% รายละเอียดดูได้จากภาพแผนภูมิ 1 : a (Figure 1 : a) ในหน้าถัดไป

จากตารางแผนภูมิ 1 : b (Figure 1 : b) อธิบายจำนวนประชากรของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไปไม่รู้หนังสือในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา

จากตารางแผนภูมิ 2 : a (Figure 2 : a) อธิบายสัดส่วนการไม่รู้หนังสือของผู้ที่มีอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป ของผู้หญิงและผู้ชาย ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ส่วน 2 : b (Figure 2 : b) อธิบายจำนวน ผู้ไม่รู้หนังสือของผู้ที่มีอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป โดยการพิจารณาแนวโน้มจากอดีตมาถึงปัจจุบันและคาดการณ์ในอนาคต

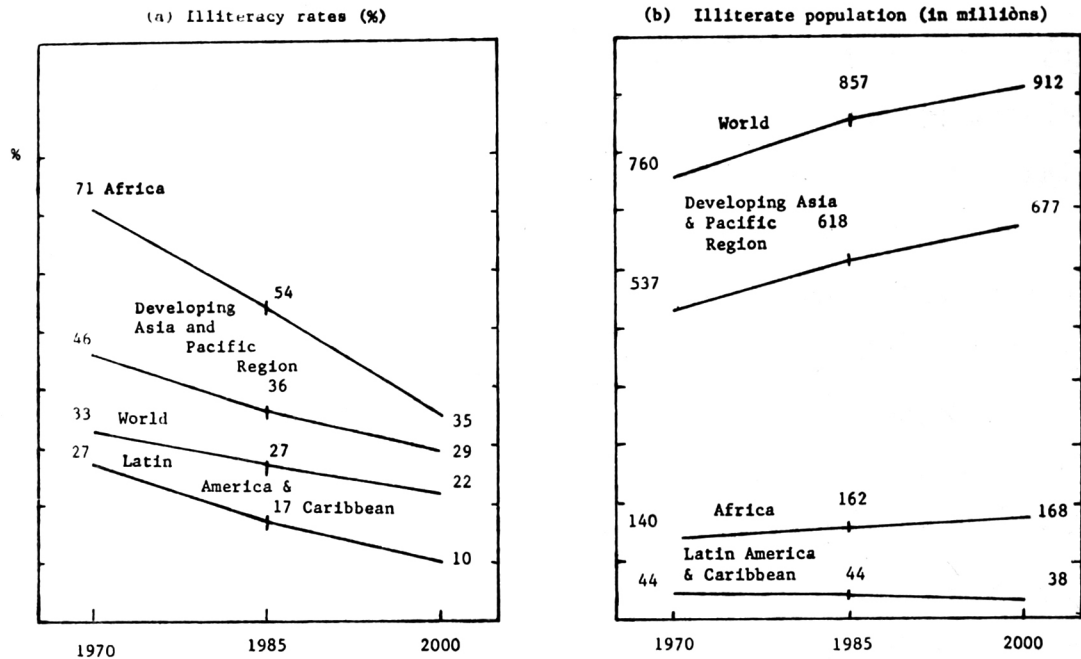
จากการพิจารณาจำนวนผู้ไม่รู้หนังสือในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไปซึ่งทำการสำรวจในปี ๑๙๘๐ จะเห็นได้ว่า ผู้ไม่รู้หนังสือมีถึง ๓,๒๔๗ ล้านคน เป็นชาย ๑,๐๕๐ ล้านคน และหญิง ๒,๒๔๗ ล้านคน และเมื่อพิจารณาถึงสัดส่วนผู้ไม่รู้หนังสือแล้ว ประเทศไทยอยู่ในระดับที่น่าพอใจ คือ อัตราส่วนผู้ไม่รู้หนังสือมีเพียง ๑๒% และเป็นชายเพียง ๗.๗% และหญิง ๑๖% รายละเอียดในกลุ่มประเทศอื่น ๆ ดูจากตารางที่ ๓ ในหน้า ๕๑

ในจำนวนผู้ที่ไม่รู้หนังสือเหล่านี้จะเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย และจะเป็นคนอยู่ชนบทมากกว่าคนอยู่ในกรุง

จากตัวชี้สามตัวนี้ คือ รายได้ มาตรฐานการบริโภค และการศึกษาของประชากรในฐานที่เราเป็นนักการศึกษาจะเน้นเรื่องการศึกษา เมื่อพิจารณาอัตราส่วนผู้ไม่รู้หนังสือแล้วเราก็น่าจะอยู่ในเกณฑ์ที่ดี และมีความหวังว่าจะลดอัตราการอ่านออกเขียนได้ ให้ดีขึ้นแต่เมื่อพิจารณาถึงประชากรที่รู้หนังสือแล้วมาตรฐานของประชากรที่รู้หนังสือของเราเป็นอย่างไร เยาวชนสากลกับเยาวชนไทย มีสิ่งที่เหมือนและแตกต่างกันอย่างไร

ถ้าเราจะเทียบกับประเทศที่ด้อยกว่านั้น ไม่มีปัญหาเพราะเราต้องดีกว่าเขาแน่ ๆ และในการพัฒนาประเทศนั้น เราต้องการพัฒนาให้ประเทศดีขึ้นจึงควรจะนำเยาวชนของเราไปเปรียบเทียบกับเด็กของประเทศที่พัฒนาแล้วว่า เราควรจะต้องปรับปรุงสิ่งใดบ้าง ผู้เขียนอยากจะแนะนำให้ผู้อปกครอง ครูอาจารย์ ช่วยกันพิจารณาถึงช่องทางที่จะนำเยาวชนของเราให้มีมาตรฐานดีขึ้น และสามารถทัดเทียมกับมาตรฐานสากลเขาได้ เพราะผู้เขียนพิจารณาแล้วว่าเด็กไทยของเราเป็นเด็กฉลาด สามารถเรียนรู้ สามารถปรับตัวได้ แต่สิ่งที่ทำให้เด็กไทยไม่พัฒนาเท่าที่ควร นั้นมาจากหลายสิ่งหลายอย่างในโครงสร้างของสังคมของเรา ซึ่งจะแยกเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้คือ

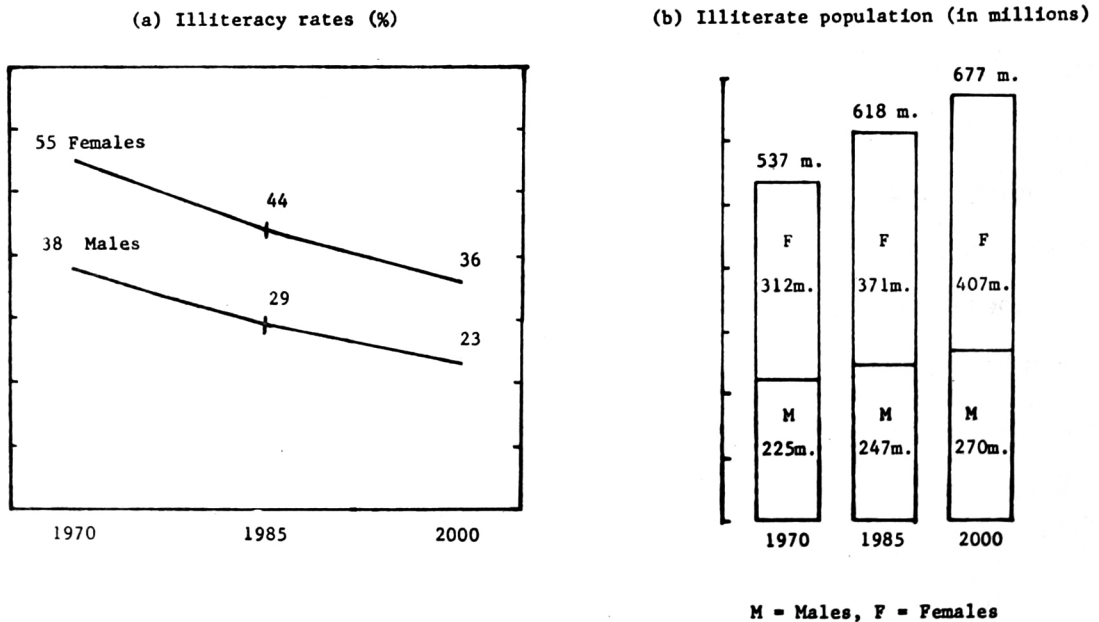
Figure 1 : Illiteracy in the world and selected major regions (15+)

สัดส่วนการไม่รู้หนังสือของประชากรผู้ที่มีอายุ ๑๕ ปีขึ้นไปในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา

จำนวนประชากรผู้ไม่รู้หนังสืออายุตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา

Figure 2 : Illiteracy in the Developing Asia and Pacific Region, by sex (15+)

สัดส่วนการไม่รู้หนังสือของผู้ที่มีอายุ ๑๕ ปีขึ้นไปของหญิงและชาย

M = Males, F = Females

จำนวนประชากรผู้ไม่รู้หนังสือ โดยพิจารณาเปรียบเทียบตามแนวโน้มจากอดีต ปัจจุบัน และคาดการณ์ในอนาคต

Table 3 Illiterate population and rate of illiteracy in the countries of Asia and the Pacific (according to the latest census or survey data available since 1970) (21 countries)

Aountry	Year	Age-group	Illiterate population (thousands)			Rate of illiteracy (%)		
			MF	M	F	MF	M	F
Afghanistan	1980	15+	5 742	2 488	3 254	80.0	66.8	94.2
Bangladesh	1981	15+				70.8	60.3	82.0
China	1982	12+	237 925	73 269	164 656	31.9	19.2	45.3
Fiji	1976	15+	66	24	42	21.0	16.0	26.0
India (1)	1971	15+	209 430	86 346	123 084	65.9	52.3	80.6
Indonesia	1980	15+	28 325	9 491	18 834	32.7	22.5	42.3
Iran	1976	15+	11 733	4 875	6 858	63.5	51.8	75.6
Rep. of Korea	1970	15+	2 264	550	1 714	12.4	5.6	19.0
Malaysia	1970	10+	2 972	1 094	1 877	42.0	30.9	53.2
Maldives	1977	15+	14	7	6	17.6	17.5	17.7
Nepal	1981	15+	6 998	3 053	3 945	79.4	68.3	90.8
Pakistan	1981	15+	33 597	15 512	18 085	73.8	64.0	84.8
Papua New Guinea	1971	10+	1 107	513	594	67.9	60.7	75.6
Philippines	1980	15+	4 627	2 200	2 426	16.7	16.1	17.2
Samoa	1971	15+	1.6	0.8	0.8	2.2	2.2	2.1
Singapore	1980	15+	301	75	226	17.1	7.6	26.0
Sri Lanka	1981	15+	1 336	452	884	13.9	9.2	18.8
Thailand	1980	15+	3 297	1 050	2 247	12.0	7.7	16.0
Tonga	1976	15+	0.2	0.1	0.1	0.4	0.3	0.5
Turkey	1980	11+	9 901	2 749	7 152	31.2	16.8	46.6
Viet Nam	1979	15+	4 847	1 340	3 506	16.0	9.5	21.7

(1) Preliminary figures from the 1981 census in India indicate an illiteracy rate of 63.8 % for the total population (of all ages).

Note : Due to rounding, figures on illiterates by sex do not always add up exactly to the total.

๑. **ค่านิยม** คนไทยเรามีค่านิยมที่เป็นบุคลิกพิเศษเป็นของตัวเองคือ การเป็นเจ้าของคน นายคน สิ่งนี้มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย แต่ในสภาพปัจจุบันนี้การเป็นเจ้าของคนนายคนจะมีส่วนที่ไม่เกิดประโยชน์ (disadvantages) มากกว่าส่วนที่ทำให้เกิดประโยชน์ (advantages) เพราะการเป็นเจ้าของคนนายคนทำให้รังเกียจการทำงานหนัก คนไทยเรามีคำพูดว่างานหนักงานเบา งานสูง งานต่ำ ซึ่งจริง ๆ แล้วในประเทศที่พัฒนาแล้วนั้น เขาถือว่างานทุกอย่างคืองานและมีคุณค่าในตัวของมันเอง คนจะไม่ดูถูกดูหมิ่น คนเก็บขยะ หรือคนขัดส้วม เพราะคนพวกนี้ทำให้สังคมสะอาด และตัวคนแต่ละคนก็ไม่รังเกียจไม่กวาดการถือไม้กวาดสามารถไปได้ดีเท่ากับชุดสวย ๆ ที่เขาสวมใส่ เขาจะรู้สึกดูถูกคนที่ใส่ชุดสวย ๆ แล้วรอบล้อมไปด้วยขยะ สิ่งนี้ทำให้ผู้เขียนเข้าใจถึงความรู้สึกของเพื่อนชาวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยวเมืองไทยแล้วมักจะพุดกับผู้เขียนเสมอว่าประเทศของเธอสวยแต่สกปรกจัง บางคนก็บอกว่าฉันมองไม่เห็นท้องฟ้าในกรุงเทพ ฯ (เพราะควันพิษปิดบังไว้) แต่ผู้คนของเราแต่งตัวสวยมาก การแต่งตัวสวยงามเป็นสิ่งที่ดีแต่มันขัดกับกองขยะที่อยู่รอบข้างเรา ทำอย่างไร คนไทย และเยาวชนไทย จะเข้าใจว่าความสะอาดสำคัญอย่างไร เมื่อไรเขาจึงจะสำนึกถึงสิ่งแวดล้อมรอบตัว

เขามากกว่าตัวเขาเอง เมื่อนั้นแหละเยาวชนไทยจึงจะมีมาตรฐานดีขึ้นเป็นมาตรฐานสากลได้

ความเป็นเจ้าของคนนายคนนี้ทำให้เรารังเกียจงานและเลือกงานทำและเป็นอันตรายอย่างยิ่งที่จะบอกว่างานหนึ่งงานต่ำ งานหนึ่งงานหนักอย่าทำหรือพยายามหลีกเลี่ยงให้พ้นไปจากชีวิตของเรา ค่านิยมนี้ควรจะได้รับบททบทวนหาข้อดีข้อเสีย และสอนเด็กไทยของเราในแนวทางที่จะเกิดประโยชน์กับตัวเองและสังคมที่เขาอยู่ให้มากขึ้น การสอนนี้บางอย่างก็พูดด้วยปาก บางอย่างก็ต้องทำให้ดู สิ่งที่คุณครูทุกคนควรระวังคือ ในประเทศของเราในปัจจุบันนี้ส่วนมากจะพูดด้วยปากกันมากกว่า ผู้เขียนจำได้ว่าเมื่อสมัยผู้เขียนเป็นเด็ก ผู้ใหญ่ที่ล้อมรอบเรามี พี่ บ้า น้ำ อา ครู อาจารย์ เขาจะทำให้เราดูตลอดเวลา เราจึงเกิดการเรียนรู้ได้เองโดยธรรมชาติ แต่ในปัจจุบันนี้คนไทยเราส่วนมากเห็นว่า การสอบแบบที่เคยเป็นมานั้นเป็นแบบล้าสมัย การสอนจึงใช้แบบที่เราเรียกว่าสมัยใหม่ (แต่จริง ๆ แล้วฝรั่งเขาก็ไม่ได้ทำอย่างที่เรารับว่าสมัยใหม่นี้ แต่เขาทำแบบที่เราเรียกว่า แบบโบราณ คือเขารูจักเคารพสิทธิผู้อื่น, รู้จักเกรงใจผู้อื่นที่อยู่รอบข้าง, รู้จักอดทน ขยันทำงานหนัก)

ค่านิยมของเราเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องทบทวนกันอย่างรีบด่วน เพราะค่านิยมนี้เป็น

ตัวสำคัญที่จะทำให้คนในสังคมเกิดความเชื่อ ความยึดมั่น และอุดมคติ ในทุกอย่่างที่ทำ

๒. ความต้องการที่อยากจะได้ผลงานที่ได้มาตรฐานสูง เด็กไทยเรายังขาดเรื่องนี้มากและปรัชญาการศึกษาของประเทศเราก็มองไม่เห็นหนักเรื่องนี้ ซึ่งหมายความว่างานแต่ละชิ้นที่ทำกันขึ้นมานั้นไม่ค่อยสนใจในเรื่องจะยกมาตรฐานให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ ในประเทศที่พัฒนาแล้วเขาปลูกฝังเด็กของเขามากในเรื่องนี้ งานทุกอย่างที่ทำตั้งแต่งานธรรมดา คือ ล้างจาน เช็ดพื้น ไปจนถึงงานที่ต้องใช้สมอง เช่น การเรียน และการเขียนรายงาน แม้แต่การเล่นดนตรีหรือกีฬาที่เขาถนัดนั้น เขาจะระมัดระวังเรื่องคุณภาพของงานของเขามาก และเขาจะปลูกฝังนิสัยไม่หยุดนิ่ง ไม่พอใจอยู่แค่นั้นแต่จะให้ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดยั้งอยู่กับที่สำหรับคนไทยเรานี้ผู้ใหญ่เองก็ทำงานไปเรื่อยเป็นตัวอย่างให้กับเด็ก นอกจากนั้นยังมองเรื่องการเอาตัวรอดเป็นยอดดีเป็นสิ่งที่สำคัญ และเป็นความก้าวหน้าในการทำงาน เด็กเกิดการเรียนรู้สิ่งเหล่านี้ตลอดเวลาจากผู้ใหญ่รอบตัวเขา และเมื่อแต่ละคนไม่สนใจคุณภาพของงานแต่สนใจแต่เรื่องจะเอาตัวรอดไปวัน ๆ แล้ว เด็กไทยซึ่งจะเป็นอนาคตของเราต่อไปก็คงจะยึดมั่นกับการเอาตัวรอด หากความเจริญก้าวหน้าให้ตัวเองโดยไม่ต้องทำงานหนักเพราะในความรู้สึก

ของเขาการทำงานหนักเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ ไม่ได้ทำให้เขาเจริญก้าวหน้าอะไร นักการศึกษาคงจะเข้าใจได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในประเทศของเรา ถ้าเด็กไทยยังเชื่อในเรื่องการเอาตัวรอดเป็นยอดดี

๓. การใช้เวลาว่าง การใช้เวลาว่างทำให้เกิดการเรียนรู้และเป็นการเพาะนิสัยของคน เด็กไทยส่วนมากจะใช้เวลาว่าง นั่งหรือนอนอ่านการ์ตูนหรือดูวิดีโอ เด็กในต่างจังหวัดจะได้เปรียบเด็กในกรุง ตรงที่มีที่ให้วิ่งเล่น ได้สัมผัสธรรมชาติ ได้อากาศบริสุทธิ์ในปัจจุบันในกรุงเทพยังมีลานสเก็ตไว้ให้ยั่วน้ำลายใช้เวลาว่างกันอีก จึงเป็นสิ่งที่น่าห่วงใยต่อเด็กไทยอย่างมาก

การใช้เวลาว่างกับงานอดิเรกเป็นของคู่กัน เยาวชนในประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีงานอดิเรกทุกคน และงานอดิเรกนี้ทำให้เขาสามารถทำได้ดีจนกลายเป็นอาชีพ ไปก็มากการมุ่งมั่นและรักงานอดิเรกของเขาเป็นการทำงานที่ทำให้ตัวเองไม่ว่าง และเมื่อไม่ว่างแล้วจิตใจก็มีสมาธิที่จะทำสิ่งที่เขาทำอยู่ให้ได้ดี โดยไม่มีใจไปสนใจเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องของตนเอง เยาวชนไทยว่างมากไปจึงทำให้สมาธิไม่ดี และยังไม่ได้รับการปลูกฝังเรื่องการใช้เวลาว่าง เรื่องนี้ผู้ปกครอง อาจารย์ประจำชั้น และอาจารย์แนะแนว ควรตระหนักและเริ่มรณรงค์เรื่องนี้อย่างจริงจังและ

ที่สำคัญคือผู้ใหญ่เองก็อย่าทำตัวให้ว่างมากเกินไป นั่ง ๆ นอน ๆ หรือ เดินตามศูนย์การค้า สิ่งนี้ไม่ได้ก่อประโยชน์อะไรมากนักแก่ตัวเอง และเด็กไทยทั้งหลายซึ่งเรียนรู้จากผู้ใหญ่อยู่ตลอดเวลา

สิ่งที่เป็นสากลที่คนทุกชาติทุกภาษาไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะผิวดำ ผิวขาวหรือผิวเหลือง มีเหมือนกันก็คือ ความสุข ความทุกข์ หัวเราะ ร้องไห้ สิ่งที่น่าสนใจและสิ่งที่น่ารังเกียจ ไม่ว่าคนชาติไหนภาษาไหนก็อยากจะมีความสุขด้วยกันทุกคน และความสุขจะเกิดขึ้นได้เมื่อทุกคนมีความพอใจ มีความเป็นอยู่ที่ดีและสังคมที่อยู่ก็จะต้องเป็นสังคมที่ดีมีระเบียบ สิ่งที่คุณเขียนอยากจะทำให้เห็นก็คือ การจะมีความสุข เป็นอยู่ที่ดีได้นั้น แต่ละสังคมจะมีการเสาะแสวงหาที่แตกต่างกันออกไป ประเทศไหนก็ตามที่ปลูกฝังเรื่องการเสาะแสวงหาความสุขความเป็นอยู่ที่ดีจากผลงานของตัวเอง จากการอุทิศแรงงานและกายและสมองเพื่องานและงานนั้นจะนำมาซึ่งความก้าวหน้าความเป็นอยู่ที่ดีในชีวิตของเขาแล้วประเทศนั้นจะเป็นประเทศที่เจริญ ประชาชนจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างสุขสบายและมีความสุขเป็นอยู่ที่ดี ในประเทศไทยของเราเด็กไทยก็ย่อมมีสัญชาติญาณแห่งการเสาะแสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีเหมือนกับเด็กชาติอื่น ๆ ใน

โลกแต่เด็กไทยของเรามีวิธีการเสาะแสวงหาที่ถูกต้องแล้วหรือยัง ?

วิธีการต่าง ๆ เกิดจากการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวของเขา คนไทยทุกคนย่อมปรารถนาให้เยาวชนไทยของเราเป็นผู้นำในอนาคตเป็นผู้สร้างชาติของเราต่อไป แต่เราได้อะไรแก่เด็กของเราบ้างผู้ใหญ่ไทยทุกคนทุกอาชีพน่าจะทบทวนและมองดูสภาพสังคมของเราให้อะไรที่เป็นแง่คิดและเป็นความคิดที่สร้างสรรค์แก่เด็กของเราบ้าง ผู้ใหญ่ทุกคนที่จำเป็นจะต้องดำรงชีวิตให้อยู่รอดโดยการประกอบอาชีพของตัวเองให้เจริญก้าวหน้าขึ้น มีวิถีทางแห่งความเจริญก้าวหน้าที่ถูกต้องแล้ว หรือ เราบอกเด็กของเราเสมอว่าความซื่อสัตย์ ขยันหมั่นเพียร เป็นสิ่งที่ดี แต่ตัวเราเองทำเป็นหรือไม่ และคนที่ทำสิ่งเหล่านี้ ในสังคมของเราได้รับการยกย่องและให้รางวัลอย่างถูกต้องแล้วหรือ การต่อสู้อยู่ในสังคมของเราในปัจจุบันนี้เป็นเรื่องของการพูด เราให้ความสำคัญกับการทำมากน้อยแค่ไหน สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ จะเป็นวิถีทางแนวทางแก่เด็กไทยในอนาคต ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในส่วนหน้าของบทความนี้ว่า ประเทศไหนก็ตามที่เขาพัฒนาประเทศของเขาไปได้นั้นก็โดยที่เขาช่วยตัวเองก่อน องค์การสหประชาชาติ

เป็นเพียงส่วนช่วยเขาทางอ้อม และในโอกาส
ที่ปี ๑๙๘๕ เป็นปีเยาวชนสากลที่องค์การสห-
ประชาชาติกำหนดขึ้นนี้ ประเทศไทยของเรา

ได้พยายามอย่างเต็มที่แล้วหรือยังที่จะช่วยตัว
เราเองก่อนในเรื่องการนำมาตรฐานของเยาวชน
ไทยให้ทัดเทียมกับมาตรฐานสากลให้ได้.

บรรณานุกรม

1. Development of Education in Asia and the Pacific : A Statistical Review : 1985.
2. Survey of Recent and Prospective Trends and Fundamental Changes in the field
of Socio-Economic Development : 1985 report on the world social situation.
3. Population Education : a source book on content and methodology 1980.

เอกสารทั้งหมดนี้ จัดทำโดย UNESCO